

som derfor skød Blodet op i hendes Kinder: »Du kære ... kære Ven!«

»Har du danset?« spurgte han lidt efter.

Hun rystede paa Hovedet.

»Har du Lyst til det?«

»Nej slet ikke ... Jeg er for træt,« fjædede hun til efter et lille Ophold af Frygt for, at han skulde misforstaa hendes Vægring.

»Saa har jeg et Forslag at gøre. Det er et saa vidunderligt Vejr iaften. Og slet ikke koldt. Ganske som en Sommeraften. Hvad mener du om at gaa en lille Tur i Haven.«

Da hun tøvede med Svaret fortsatte han:

»Jeg tror, den friske Luft vil gøre dig godt. Og desuden, ... jeg har noget at sige dig, Jakobe.«

Nu saae hun for første Gang paa ham, — rent instinktmæssigt iøvrig, for hendes Tanker var langt borte. Dog havde hun haft Øre for Tonen i hans Ord; den havde igen været saa oprigtig og fortroelig.

Saa rejste hun sig tavs. Og efter at Per havde hentet noget Overtøj til dem begge, forlod de Salen gennem den nu vidtaabne Havedør.

Ude paa Terrassen, der benyttedes af de Dansende til at svale sig paa, gik det lystigt til omkring nogle Borde, hvorpaa der var hensat kølende Drikke og andre Forfriskninger. Her under Stjernehimlen var det, at ogsaa Nanny var tyet ud med sin Kavalier. Hun var just i Færd